ТВОРЕЦЬ

№ 89

ОМИТІ ВІРНІСТЮ БОЖОЮ (2)

Обмий мене зовсім з мого беззаконня,
і очисти мене від мого гріха
(Псалом 50:4)

Крісті сидить на м'якому теплому піску. На небі ні хмаринки. Полуденне сонце ласкаво омиває п'ятнадцятирічну дівчинку-підлітка своїм промінням – і здається, що веснянки на її обличчі світиться бурштиновим сяйвом. Прохолодний морський бриз ніжно овіває її волосся.

Дзвенять бляшки на нашийнику: до дівчини підбігає її відданий собака, безстрашний і добродушний бернський зенненхунд. «Кудлаю, Кудлаю!..» – вітає вона свого постійного супутника, що відлучався кудись ненадовго.

Крісті вслухається в крещендо хвиль, що накатуються на берег. Цівки води з бульбашками просочуються крізь пісок, – і чуйне вухо дівчинки сприймає їхній ледь помітний дзвін. Дівчина думає про Того, Чия рука керує цими водяними музикантами, незримо зображуючи божественні ноти на невидимих нотних лінійках. Спокій переповнює її.

Просто над пляжем у солоному повітрі граційно ковзає стая *бурих пеліканів*. Біля самої кромки води снують туди-сюди, швидко переставляючи лапки, невеликі пташки – *чорноволики*. Хвилі виносять на берег вечерю для них – маленьких молюсків, крихітних крабів, дрібну рибку та пряні водорості.

Але Крісті не дивиться на птахів. Вона підставила обличчя сонячним променям, кут падіння яких неухильно збільшується. Це означає, що море відступає, відкриваючи справжню скарбницю. «Схоже, відлив уже досить великий, Кудлаю?» – запитує дівчинка свого кудлатого друга. Вона встає на ноги, робить кілька кроків і, нахилившись, намацує в піску красиві раковини. Крісті розкладає їх у себе на колінах, проводить по них пальцями – і при цьому тихо наспівує:

Від чотирьох вітрів – до скрику пташини,
Від весняних листків – до осінньої днини.
Від світанку й до ночі та у мить між ними –
Майстер у всьому, що бачиш очима.
Майстер – у всьому, що бачиш очима.

Несподівано дівчина чує, що хтось їй підспівує. Незнайомець. Він підійшов нечутно. Але Крісті не лякається: вона знає, що її батьки зараз сидять на відкритій веранді хижки й не зводять очей з юної шукачки пригод.

– Доброго дня.

(«Голос молодий».)

Від редакції: Ця історія була вперше опублікована англійською мовою ще в 1995 році.. Тепер, на прохання Ріка Дестрі, що випускає всі ці роки в США журнал «Creator», ми переклали та видаємо її у зміненому та доопрацьованому вигляді, з додаванням нових ілюстрацій.

Чорноволики на мілководді

– Не налякав тебе?.. Просто я почув, як ти співаєш, і хочу познайомитись. Твій голос – мов ангельський!

Крісті червоніє.

– Привіт, – тихо відповідає вона.

– Що за пісню ти співала?

– Ну, мені подобається стиль «вестерн»… і це моя улюблена…

– Ти чудово співала, Крісті.

(«Йому відомо моє ім'я? Звідки?..»)

– Ти… ти знаєш моїх батьків?

– Так, звичайно, знаю. («Це заспокоює».) Я був у вас у гостях зараз. Хотів дізнатися, чи ви надовго сюди приїхали.

– Лише до кінця літа, зняли житло.

– Мене звуть Евед. Скажи… ти взагалі нічого не бачиш?

(«Як часто мене про це запитують… І щоразу так боляче від чужого жалю! Але зараз питання прозвучало якось… природно, і зовсім не образливо».)

– Зовсім нічого. Я народилася сліпою. Лікарі сказали – атрофія зорового нерва.

– І все ж ти співаєш про те, що бачиш усе довкола!

(«Чому мені здається, що він – зрозумів?!..»)

– Саме так. Майстер не тільки *у всьому*, що оточує мене, Він також всередині мене, Він дарував очі моєму серцю.

Після невеликої паузи прибулець запитує:

– Ти знаєш, хто Він, цей Майстер?

– Звичайно. Це Ісус, живий Бог. Біблія називає Його «Слово», і Він створив наш світ – Він, і Бог Отець, і Святий Дух разом, тому що Вони – одне ціле, єдиний Бог! Мені важко це зрозуміти, але серцем я відчуваю, що це правда! Серце теж здатне бачити, якщо воно звернене до Майстра, відкрито Йому.

Тепер невеличку паузу робить Крісті. Евед мовчить, очікуючи, що дівчинка знову заговорить.

– Багато чого я можу пізнати навпомацки, багато дізнаюся, слухаючи подкасти, а ще – з книг… раніше мені читали батьки, а тепер я сама знаю абетку Брайля для сліпих і можу читати, торкаючись кінчиками пальців до спеціальних сторінок. А те, що є найголовнішим, я дізнаюся від Майстра: Він вкладає мені в голову відповіді на мої запитання.

– Ти часто тут буваєш? – запитує Евед.

– Ми з Кудлаєм – він мій собака-поводир – приходимо сюди майже щодня.

Знову тиша, тільки шарудять морські хвилі, ковзаючи по піску.

– Коли ми сюди приїхали, я одразу вирушила на берег; добре, що наша хижка зовсім поряд. Про море я багато читала, а тепер… тепер змогла його побачити – хоча мої очі й не бачать. Але Майстер показує мені Свій образ у всьому, що оточує мене на цьому пляжі. Хочеш, я і тобі покажу?

– Так, хочу, звісно. Покажи, будь ласка!

Крісті встає, і вони з Еведом прямують до скелястої ділянки неподалік піщаного пляжу. Їх супроводжує вірний Кудлай.

– Тут, на пляжі, діють могутні природні стихії. Морський бриз іноді стає досить сильним, розносячи пісок та сіль у різні боки. Сонце розпалює каміння, а хвилі прибою розбиваються об них. Але Творець призначив морю край, і води припливу не можуть виступити з його берегів [див. Приповісті 8:29]. І коли вода відступає, я можу наблизитись до творів Майстра – адже Він наповнює прибережну зону життям. Він розділив берегові лінії на три ділянки, залежно від того, наскільки торкається їх вода під час кожного припливу.

Дівчина впевнено показує рукою, і важко повірити, що її очі не бачать того, про що вона розповідає.

– *Літоралі*, або припливні зони – так називаються ці вузькі ділянки, що обмежені припливами та відливами. Кожна з літоралей завширшки всього 3–5 метрів. І в кожній з них Майстер поселив сотні видів рослин та тварин. Їм необхідно вміти пристосовуватися до умов, які постійно змінюються: одну частину доби ці організми занурені в морську воду,

а іншу – піддаються впливу сонця та повітря. Вони піддаються перепаду температур, вологості, змінам солоності навколишнього середовища. Але Ісус дарував мешканцям припливних зон все необхідне, щоб вони сяяли Його славою.

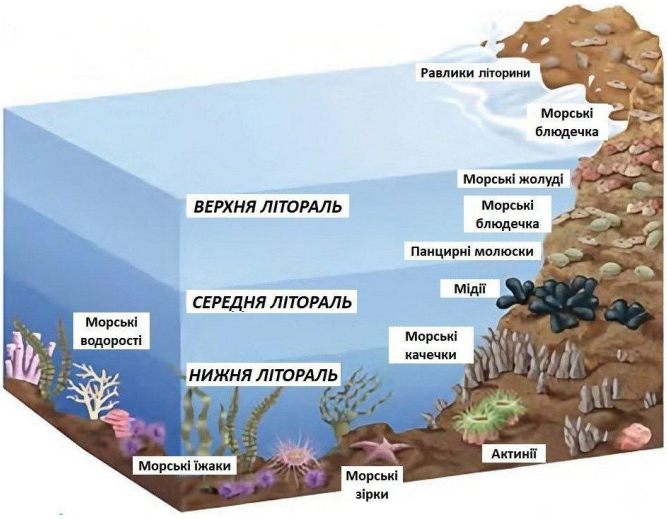

Крісті поправляє розворушене вітром волосся.

– Коли я була зовсім маленькою, то не могла зрозуміти, чому вода то настає на берег, то відкочується. Я й досі до кінця не розібралася. Припливи – дуже складні явища. Щоб керувати ними, Бог використовує взаємне розташування Місяця та Сонця, а також обертання Землі; і гравітація цих небесних тіл змушує край води підніматися та опускатися вздовж берега. Розумієш?

– Так, Крісті, я знаю, як це відбувається.

Дівчинка посміхається:

– Ти так впевнено це сказав… Зараз – максимальний відлив, усі літоралі опинилися на суші, і я познайомлю тебе із місцевими мешканцями. Знаєш, скільки тут всілякого життя?!

Евед відповідає словами, які Крісті відразу впізнає:

– «Ось море велике й розлого-широке, – там повзюче, й числа їм немає, звірина мала та велика!»

– Це 103-й Псалом! «Які то численні діла Твої, Господи, – Ти мудро вчинив їх усіх, Твого творива повна земля!»

Наступні кілька кроків вони роблять у тиші. Дівчинка чудово орієнтується – видно, що на цьому пляжі вона не вперше і добре пам’ятає де що знаходиться. Вона нахиляється до одного з каменів та намацує на ньому щось жорстке, схоже на м’ятий папір.

– Ці камені – сухі, вода добирається до них лише двічі на місяць: під час повного місяця та молодика, коли припливи найсильніші. Подивися на цей лишайник, Еведе. Який він?

– Гарний, помаранчевого кольору, з досить гладкими краями… але навіть на вигляд можна зрозуміти, який він шорсткий – наче камінь, на якому він росте.

– Він називається *ксанторія*, й біля моря трапляється часто. Помаранчевий – це як сонце, коли заходить?.. Тому його часто називають ще «сонячний лишайник». Я навчаюсь у нього стійкості.

– У лишайника?

Дівчинка посміхається:

– Адже ці маленькі живі лусочки здатні виживати у відкритому космосі! Такий лишайник провів 18 місяців за бортом космічної станції – у вакуумі, під жорсткими ультрафіолетовими та іншими космічними променями, при перепадах температури від мінус 150 до плюс 120 градусів – і після цього він відновився! І якщо Майстер так про лишайник дбає – то невже Він не дбає й про мене?

(Вона сама не помітила, що переповіла на свій лад слова Христа – Євангеліє від Матвія 6:26:30).

Сонячний лишайник (Xanthoria aureola)

Крісті робить кілька кроків до води, Евед йде за нею.

– Будь обережний, ми вже в припливній зоні, й каміння у нас під ногами досить слизьке. Воно вкрито слизом – мікроскопічними синьо-зеленими водоростями. Їх так назива-

ють, хоча насправді це великі *ціанобактерії*. Я не можу оцінити їхній колір, але знаю, які вони на дотик. Їм доводиться по кілька годин перебувати під сонцем в очікуванні припливу. Але Майстер дбайливо забезпечив їх для захисту зовнішньою мембраною. Це через мембрани вони такі слизькі. А ще це єдині бактерії, яким Він подарував механізм фотосинтезу! Коли вода йде, вони, подібно до рослин, під впливом сонячних променів виробляють для себе поживні речовини та виділяють у повітря кисень. Кожен витвір Майстра є унікальним, і вони – теж!

Тим часом зенненхунд зупиняється біля одного з каменів та починає тихенько скиглити, підзиваючи Крісті. Розумний собака знає, що хоче знайти його володарка.

– Дякую, Кулдаю! Еведе, бачиш? Для мене це – маленькі тверді горбки на камені; але я знаю, що це – равлики *літорини*. Камені – це їхнє пасовище: вони із задоволенням харчуються ціанобактеріями.

– Їх Майстер теж зробив унікальними?

– Звісно! Він подарував цим молюскам (а всі равлики – *молюски*) здатність спокійно існувати тут, у верхній припливній зоні. Їм байдуже до потужних потоків води. А при відпливі вони, якщо не встигають переповзти під камінь, то щільно закривають кришечку мушлі та в такому положенні чекають, коли вода повернеться, – по кілька годин, під літнім сонцем, витримуючи навіть температуру в п’ятдесят градусів! Хіба це не дивно?

Літорини (Littorina littorea)

– Авжеж. Я знаю, що кожне Його творіння дивне на свій штиб, – відповідає Евед.

Дівчинці подобається її новий друг: він уважний, спокійний, цікавиться природою, як і вона сама. Але є в ньому щось незвичайне… незрозуміле… Ось і Майстра іноді називає просто – «Він»…

Морські блюдечка (Patellidae indet.)

– Ще тут на камені є круглий шрам. Його залишило *морське блюдечко*. Це теж равлик, тільки у нього раковина не закручена спіраллю, а нагадує перевернуте блюдце. Блюдечка теж повзають по камінню та зіскрібають водорості. Для цього Майстер забезпечив їх зубами, які частково складаються із заліза! Звичайно, вони крихітні, але їх неймовірно багато: понад 100 рядів! І вони дуже, дуже тверді. У тваринному та рослинному світі немає нічого міцнішого, ніж зуби блюдечок!.. Ось вони й протирають на каменях такі шрами.

Босими ногами дівчинка відчуває, що пісок став мокрішим.

– Ми з тобою дійшли до середньої літоралі. Давай знайомитись з тими, хто тут живе!

Крісті присідає і знову обмацує поверхню каміння.

– Знайшла!

Її пальці торкаються кількох твердих предметів близько п’яти сантиметрів заввишки; своєю формою вони нагадують вулкани.

– Що це? – чує вона запитання свого супутника.

– *Балянуси* – морські жолуді. У кожній пірамідці живе маленький рачок, схожий на креветку. Після народження такий малюк пла-

ває в морі кілька тижнів. У нього ще немає шлунка, тому він нічого не їсть, поки не відшукає потрібний камінь, вляжеться на нього на спину та приклеїться головою. Так він проводить все своє життя – вгору лапками, на одному місці. Причому речовина, якою балянус намертво приклеюється до поверхні, – це справжній універсальний клей! Вчені з'ясували, що його неможливо розчинити ні кислотами, ні лугом, ні органічними розчинниками – взагалі нічим!

Морський жолудь (Semibalanus balanoides)

– А ти знаєш, з чого ці рачки будують собі будиночки?

– Звичайно ж, знаю: з вапна. Вони самі його виробляють. Це ще одне диво! Майстер створив усередині крихітного тіла балянуса фабрику будівельних матеріалів! Рачок витягує з морської води розчинений у ній кальцій, і цей елемент у процесі хімічних реакцій в організмі переробляється в карбонат кальцію – вапняк, – з якого формується (і зростається з каменем) «будиночок» морського жолудя. Кожен із них складається з шести пластинок. Вони крихітні, але я їх відчуваю.

Евед мовчить; Крісті думає: він, мабуть, теж намагається, заплющивши очі, обмацати раковини балянусів.

– Осівши на камінь, балянуси вже можуть харчуватися. Зараз море відступило, тому рачки нерухомо лежать на спині у своїх капсулах, щільно закрили входи до них та чекають, коли їх накриє вода припливу, що кишить мікроскопічними організмами. Тоді жолуді починають на них полювати. Кришечки розверзаються, з «люка» висовуються шість пар кінцівок та здійснюють ритмічні помахи, заганяючи до будиночку воду з частинками їжі. Балянуси – одні з моїх улюблених тварин.

– Чому? – чує вона тихе запитання.

– Ну… напевно, тому, що вони такі спокійні, терплячі та оптимістичні – чудово почуваються, незважаючи на свою сліпоту.

– Ти постійно думаєш про те, що не можеш бачити? – м'яко запитує Евед.

– Ні… зазвичай не думаю про це. Я знаю, що живу у світі свого Батька, що мій Майстер піклується про мене і підтримує мене.

У голосі дівчини звучить радісна впевненість.

Кудлай – бернський зенненхунд

– У Кудлая також є тут свої улюбленці – це *мідії*! Він обожнює їх винюхувати. Чуєш, як сопе?..

Дійсно, мокрий ніс собаки уткнувся в колонію мідій.

– Доторкнися до них, Еведе! Їхні раковини на дотик тверді, як у морських блюдечок, але вони двостулкові. Живуть мідії нерухомо, як морські жолуді, – вони постійно прикріплені до кам'янистого берега. Опинившись на суші, вони терпляче чекають, коли Земля і Місяць повернуться, щоб розпочався приплив. Якби мідії говорили, то могли б стверджувати, що це заради них Майстер обертає небесні тіла. І це справді так – і заради них також! Творець світів піклується й про найменші Свої творіння!

Дівчинка прислухається, ніби до неї долинають слова хвали, які мідії підносять своєму Господу.

Середземноморські мідії (Mytilus galloprovincialis)

– Усередині кожної такої черепашки знаходиться молюск, м'який та беззахисний. Уявляєш, як він вдячний Майстрові, Який спорудив навколо його вразливого тільця фортечний мур мушлі?.. Під час відливу ворота цієї фортеці наглухо зачинені – стулки зведено разом. Але коли мідії накриває припливом, ці крихітки довірливо розкриваються, поглинаючи з води кисень та відфільтровуючи найдрібніші фрагменти їжі.

– Вони уповають на Господа, і Він їм своєчасно дає поживу, – впевнено та спокійно додає Евед. (Він знову процитував Біблію – Псалом 144:15).

– Так, саме так! У мідій немає очей… як і в мене… але вони всім своїм існуванням спрямовані до Нього!

Крісті піднімає голову до неба.

– Чуєш, Еведе?

Її супутник дивиться на бурих пеліканів, що граційно летять уздовж пляжу, всього за кілька метрів над водою.

– Це птахи.

– Пелікани, я їх знаю. Звук їхнього польоту ні з чим не сплутаєш: наче щось пружно хитається під літнім вітерцем. А два роки тому, коли ми з батьками були у заповіднику, мені пощастило навіть доторкнутися до одного пелікана…

Кілька секунд вони мовчки стежать за польотом стаї.

– Розкажи мені… як вони летять?

– Вони рухаються майже синхронно, один за одним, наче невидима рука ніжно веде їх. Вони схожі на… перлинне намисто, гідне королеви!

Крісті відчуває холодок, що пробігає спиною. Вона також бачить зараз цю картину – бачить усім серцем.

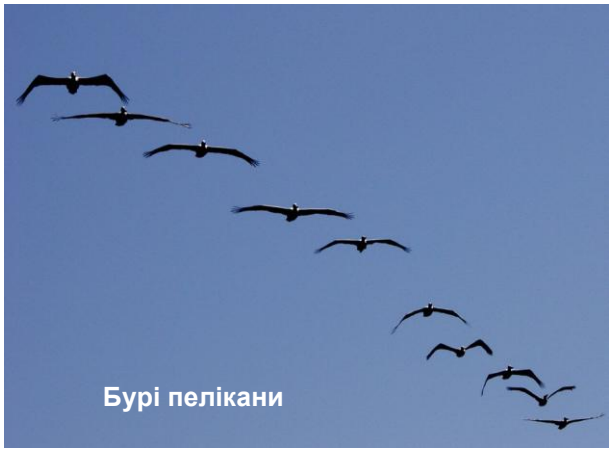

Бурі пелікани

– Ми зовсім близько підійшли до води, що відступила. У нас під ногами – чарівний сад із незліченних морських водоростей. Такі сади Майстер насадив на краях пляжів у всьому світі. Водорості бувають зелені, бурі, червоні… І більшість із них здатна проводити багато годин поза морем. Навіть якщо вони висохнуть та втратить 90 відсотків води, то все одно виживуть! А для людини є дуже небезпечною втрата навіть невеликої частини води, яка міститься у її тілі. Господь чомусь дає одним організмам здатність переносити випробування краще за інших. Можливо, річ у тому, що рослини не здатні самі вирушити до води та напитися. Ось тому їм дарована така здатність – виживати без води. Кожен отримує від Майстра те, що йому життєво необхідно.

Зелені водорості

– Крісті, ти бачиш світ краще за більшість людей. Багато зрячих не бачать всього цього.

Крісті збентежена.

– А зараз ти побудь моїми очима, Еведе. Ти не бачиш поблизу великої калюжі?

– Он, праворуч і трохи нижче – маленьке водоймище на березі...

– Це зараз він берег, а коли вода почне підніматися – стане морським дном. І в цьому дні є поглиблення; в них під час відпливу залишається морська вода, а з нею – також деякі мешканці нижньої припливної зони. Йдемо туди, познайомимося з ними! Кудлаю!

Собака миттєво виявляється поруч з дівчиною, й вона береться рукою за його шерсть. Поводир відчуває, куди Крісті хоче прийти.

Впадина э неглибокою. Крісті занурює руки у воду і одразу щось знаходить.

– Еведе, відгадай загадку! Товсте, з п’ятьма відростками – що це?

– А, знаю! Це морська зірка!

– Правильно! – Дівчинка показує знахідку своєму супутнику. – А знаєш, скільки видів цих створінь існує у світі?.. Понад півтори тисячі – і щороку дослідники відкривають нові види! Більшість із них має по 5 променів-«рук». Але є види, що мають сім, дев’ять або навіть одинадцять променів, – практично їх може бути будь-яка кількість від шести до чотирнадцяти. Одні морські зірки люблять тепло і живуть на мілководді, а інші мають будинок на дні океану – вони краще пристосовані до холоду. Є морські зірки, які, завдяки Майстру, мешкають навіть в Арктиці, у Північному Льодовитому океані. Вони зазвичай мають 9 чи 10 «рук».

Морська зірка (Asteroidea indet.)

Крісті знову опускає руку до водойми, щоб відпустити свою «полонянку», і несподівано вигукує:

– Оу! Тут є ще один мешканець – колючий, мов голка! Це *морський їжак*!

Обережно підхопивши істоту двома долонями, дівчина показує її Еведу. Той запитує:

– Не боїшся його, такого колючого?.. Ти смілива.

– Не сміливіше будь-якої іншої п’ятнадцятирічної дівчинки. Але Господь пробуджує в мені цікавість до Його творінь, і я прагну дізнатися Його краще.

– Що ж… про це було сказано: «Будете шукати Мене, і знайдете, коли шукатимете Мене всім своїм серцем» [Єремія 29:13].

Арктичная зірка (Solaster endeca) з дев'ятьма «руками»

– Деякі морські їжаки – отруйні, але вони зустрічаються лише у тропіках. А тутешні – вони безпечні. У кожного з них є п’ять пірамідальних щелеп, але харчуються вони переважно рослинами. Коли на те пішло, морська зірка більш небезпечна: з підкасту я дізналася, що вона – хижачка, хоч і позбавлена зубів. Вона вивертає на здобич свій шлунок, перетравлює її зовні та потім засмоктує! Але я занадто велика для того, щоб хтось із них міг завдати мені шкоди!..

– Ти любиш слухати та впізнавати нове, ти уважна. Ви з Марією напевно потоваришували б.

– З Марією?

– З сестрою Лазаря та Марфи. Ти приблизно того ж віку, що й вона, коли сиділа біля ніг Спасителя [Євангелія від Луки 10:38-42].

Думки Крісті плутаються. Звідки Евед знає такі подробиці? Але її супутник вже змінив тему:

– А хто ще зустрічається у припливних калюжах?

– Там може бути безліч мешканців: краби, анемони, равлики, риби, черв’яки… Але щоб знайти черв’яків, треба повернутись на піщану частину пляжу.

Морський їжак (Echinoidea indet.)

(«Евед, напевно, дивується, що я можу цікавитися хробаками!»)

– У припливних зонах трапляються різноманітні черви *немертини*. Вони зазвичай живуть під камінням, водоростями, зариваючись у пісок та мул, а деякі поселяються у порожніх раковинах молюсків. А один із видів немертин встановив світовий рекорд: Майстер дав йому здатність виростати в довжину до 54 метрів! Уявляєш? Щоправда, виміряти його було непросто: немертини люблять згортатися в клубок, та до того ж ще здатні значно змінювати свою довжину, скорочуючи м'язи.

Тим часом Кудлай радісно гасає піщаним пляжем, куди вони вже повернулися: собака риє норки, розкидаючи пісок на всі боки. Йому вдалося щось відкопати, і він лапою відкидає свою знахідку до ніг своєї господині. Вона швидко її піднімає.

Прибережний краб (Carcinus maenas)

– О, це *молюск-бритва*! Майстер створив його у формі ручки старовинної бритви; і стулки його відкритої раковини мають гострі краї. Кудлаєві пощастило його викопати, бо ці молюски дуже швидко зариваються глибоко у пісок. Вчені навіть відтворили його метод копання для закріплення підводних кабелів.

– А чим дихає і харчується «бритва», сидячи глибоко в піску? – запитує Евед.

– Майстер подбав про це. Коли припливна вода покриває пляж, цей молюск проштовхує крізь пісок у воду спеціальні трубки – *сифони*. Через один сифон він всмоктує воду всередину раковини, через інший викидає її назад. Майстер використовує морську воду, щоб забезпечувати припливних тварин киснем та їжею.

Немертина (Nemertea indet.)

Дівчина вже деякий час розгрібає пальцями пісок: тепер вона обережно тримає на долоні ще одну дивовижну істоту.

– А це – *краб-крот*.

– Він тебе не вкусить? – запитує Евед зі стриманим занепокоєнням у голосі.

– Ні, в нього взагалі немає клешень, – сміється Крісті. – Ці піщані краби навіть не вміють ходити; у воді вони плавають, а на суші використовують свої ноги, щоб копати пісок. Краб-крот заривається в нього задки, залишаючи над поверхнею тільки очі та ще перисті вусики. Ними він ловить крихітний планктон, принесений хвилями припливу.

Молюск-бритва (Ensis Directus)

Вона повертає знайдених мешканців пляжу в їхнє рідне середовище та разом з Кудлаєм і Еведом продовжує шлях уздовж берега.

У повітрі з'являється неприємний запах. Кудлай пирхає і не хоче йти далі.

– О-о, запахло тухлими яйцями! – коментує Крісті. – Це від сірководню. Тут неподалік до моря впадає річка, і пісок змішаний з річковим мулом. А в ньому живуть деякі види бактерій, які здатні жити без кисню. Вони й виробляють сірководень, створюючи такий запах.

Краб-кріт (Emerita talpoida)

– У таких умовах, мабуть, ніхто жити не може?

– Майже ніхто... Сірководень є вкрай отруйним для більшості істот, що зариваються в пісок. Але не для всіх! Тут спокійнісінько почувається *пергаментний черв'як*. Господь Ісус дарував йому спосіб захисту, бо Він справді великий Майстер! За допомогою шипів, якими цей черв'як забезпечений з боків тіла, він швидко закопується в мулистий пісок і починає виробляти речовину, яка нагадує папір або пергамент. З цього пергаменту він будує собі будинок – захисну U-подібну трубку, в якій проводить свій час, ніколи не вилазячи назовні. Обидва кінці його трубчастого будинку трохи виступають над мулом, наче маленькі димові труби. Вдень і вночі він за допомогою віял – таку форму Майстер надав іншим його бічним виростам! – всмоктує та перекачує воду через своє пергаментне житло, отримуючи з неї все необхідне. Щоб уловлювати шматки їжі, черв'як створює зі свого слизу сітку для фільтрації води.

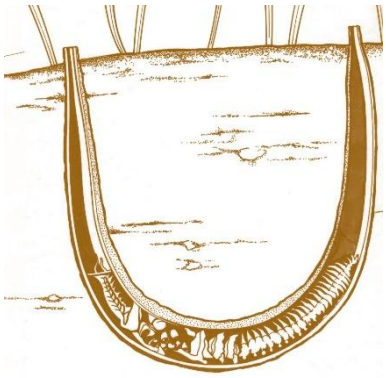

Пергаментний черв'як (Chaetopterus sp.)

Кудлай скиглить – йому дуже не подобається запах. Дівчинка теж від нього не в захваті.

– Правду кажучи, пергаментні черв'яки – не єдині, хто тут є: ми могли б відшукати також молюсків та равликів… Але давай повернемося, бо цей аромат тобі, природно, теж неприємний.

Компанія рухається у зворотному напрямку. Цього разу першим починає розмову Евед:

– У пергаментних черв'яків, Крісті, є прикраса, яку дарував їм Майстер зі Своєю любов'ю. Вона не є корисною, але дуже красивою. Ці черв'яки позбавлені зору, оскільки проводять все доросле життя у заритих трубках. Але вони самі здатні випромінювати світло! Таке вміння називається словом *біолюмінесценція*. Якщо черв'як відчуває, що хтось чіпає «трубу» його будиночка, він випромінює кінчиком черевця сильні сині спалахи.

– Еведе ... Я стільки всього тобі сьогодні розповіла – а ти, виявляється, сам знаєш все це, і навіть більше?..

– Не зовсім так. Дійсно, мені відомо багато таємниць Творіння; але, слухаючи твою розповідь, я дізнавався набагато більше: про тебе саму, про твоє унікальне сприйняття світу… Ти теж випромінюєш невидиме світло, Крісті! Я дивився на цей світ твоїми очима – очима твого серця, які набагато пильніші за звичайний погляд!.. Це Майстер зробив зрячим твоє серце, відкрив його красі Небесного Батька; це Писання дає тобі таку гостроту сприйняття. Радість у Господі – це твоя сила! [Неємія 8:10]

На зворотному шляху до хижки дівчина та Евед продовжують обговорювати незліченні прояви Божої турботи та благодаті.

– Ти справді бачиш Майстра у всьому?

– Так, Еведе. Я неймовірно вдячна Святому Духу, що він дозволяє мені, незрячій, дивитися на Божу славу. Тому для мене не було питань, чи вірити в Ісуса Христа.

Крісті дістає зі своєї пляжної сумки обтріпаний Новий Завіт, виданий шрифтом Брайля. На його обкладинці тим же шрифтом, англійською, витіснене слово «MASTER».

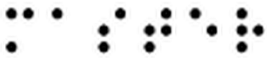

– Ісус вчить мене сповідувати свої гріхи та вірити, що вони змиті Його Кров'ю, пролитою на хресті. Я щодня торкаюся Божого Слова і ношу його у своєму серці. Я люблю Бога – й хочу радувати Його та радіти Йому у всьому!

Пауза. Нарешті дівчина наважується запитати:

– А ти… хто ти? Ти теж християнин, правда?..

– Справа в тому, Крісті, що я – ангел. Моє повне ім'я – Евед Га-Шем, слуга Бога Всевишнього.

Помітивши переляк Крісті, її супутник швидко додає:

– Не бійся мене. Я тут, на землі – лише спостерігач. А ти живеш тут – і ось, гостинно прийняла мене, не відаючи, хто я такий [Послання до євреїв 13:2].

– Я люблю спілкуватися з новими людьми, – потроху приходить до тями дівчинка, – поки мої батьки наглядають за мною.

– Так, вони наглядають. Ось, я бачу їх на веранді. Але мені час йти – Майстер кличе мене.

– Ти повернешся?..

Нема відповіді, і не чути більше кроків поряд. Крісті намагається осмислити, що з нею сталося. Вірний Кудлай веде господиню до будинку, а вона радісно посміхається: «Майстер – у всьому, що бачиш очима».

...але ви омилися, але освятилися, але виправдалися Ім'ям Господа Ісуса Христа і Духом Бога нашого
(1 Послання до коринтян 6:11)

На першій сторінці наведено фрагмент пісні «The Master's in Everything» (2005); її автор Р. В. Хемптон (R. W. Hampton) – це американський співак, автор пісень і актор, добре знаний у жанрі *western music* (музика Дикого Заходу, ковбойська пісня).

Д-р Р. ДЖ. ДЕСТРІ
Редактор
ДЖОЗЕФ АДРИАН
Теологічний редактор
ТРЕЙ ТІППІ
Науковий редактор
КЕЛЛІ КАРЛСОН
КОЛІН ДЕСТРІ
Художні редактори
Д-р ШОН ЕЛЛІСОН,
МЕГГІ РИЧАРДСЕН,
Редакційна група

ВЕРОНІКА РЕУТОВА
Переклад
ЄВГЕН НОВИЦЬКИЙ
Редактор перекладу

Християнський науково-апологетичний центр (2025)
©HIS CREATION. Creator # 30-3
Усі права застережені.
Для біблійних цитат використовується переклад І. Огієнка

www.hiscreation.com
www.scienceandapologetics.com

ТВОРЕЦЬ поширюється безкоштовно,
утім будь-які пожертви приймаються з удячністю.

Світлини та ілюстрації надано:
1 Черепашки – Mokaza @ Pixabay
2 Чорноволики – Jonn Leffmann, CC BY-SA 3.0 Unported
3 Припливні зони – CarbonNYC
3 Лишайник – Joe Holt, CC BY-SA 4.0
4 Літорини – Paul Morris, CC BY-SA 2.0
4 Морські блюдечка – Ryan Hodnett, CC BY-SA 4.0 International
4 Шрам – JPT-SRC, CC BY-SA 4.0 International
5 Морський жолудь – © HIS CREATION
5 Кудлай – Public Domain
5 Мідії – Chris.urs-o, CC BY-SA 3.0 Unported
6 Пелікани – Tomas Castelazo, CC BY-SA 2.5
6 Водорості – AnypReyes, CC BY-SA 4.0
7 Морська зірка – Hans Hillewaert, CC BY-SA 4.0
7 Solaster endeca – Animalia, CC BY-SA 3.0
7 Морський їжак – © muh23 / Shutterstock
8 Прибережний краб – Hans Hillewaert, CC BY-SA 4.0
8 Немертина – © budak / Flickr, CC BY-NC-ND 2.0
8 Молюск-бритва – Ханс Хиллеверт, CC BY-SA 4.0
8 Бритва – EuroVintageStore
9 Краб-кріт – ©Emeritaanaloga.jpg: jkirkhart35
9 Пергаментний черв'як – © HIS CREATION
10 Будинок на березі – NEX-5N, CC0
10 Крісті – Public Domain